

Штефан Л.В.

ІННОВАЦІЙНІ ТЕХНОЛОГІЇ ЯК ОСНОВА ОРГАНІЗАЦІЇ ПЕДАГОГІЧНОЇ ПРАКТИКИ МАЙБУТНІХ ІНЖЕНЕРІВ-ПЕДАГОГІВ

Суспільні зміни, обумовлені процесами глобалізаційних впливів, стрімким зростанням інформаційних потоків, активним оновленням виробничих технологій, поставили перед інженерно-педагогічною освітою завдання пошуку нових підходів щодо формування фахівця, здатного до інноваційної діяльності. Питання розвитку інноваційних процесів, як проблеми сучасної науки, знаходяться сьогодні у колі уваги і соціологів (Ю. Карпова, В. Лазарев), і економістів (В. Горфинкель, В. Гриньов, Ю. Зубенко, А. Марюта, Л. Огольова, В. Швандара), і педагогів (В. Андрущенко, Л. Ващенко, Л. Даниленко, Л. Загрекова, І. Зязюн, О. Ігнатович, Т. Ковальова, Л. Карамушка, Л. Новікова, Л. Овсянікова, Н. Юсуфбекова).

Виходячи з цих тенденцій особливої актуальності набувають проблеми формування інноваційної культури майбутніх інженерів-педагогів. Для реалізації цього запиту в процес підготовки фахівців УІПА було введено факультативний курс „Інноваційна культура інженера-педагога”. Він інтегрував ряд науково обґрунтованих підходів. Зокрема значна увага була приділена питанням проектування інноваційної діяльності викладача спецдисциплін. У цьому контексті розглядались сучасні інноваційні технології. Серед них ділові та рольові ігри, тренінгові технології, кейс-технології та інші. Курс пройшов успішну експериментальну перевірку в процесі професійної підготовки студентів машинобудівного та механіко-технологічного факультетів УІПА.

Практична реалізація навичок щодо проектування інноваційних занять відбувалась під час педагогічної практики цих студентів. Її результати дозволили встановити цікаві закономірності. Означимо їх.

Специфіка сучасної освіти полягає у тому, що система підвищення кваліфікації не встигає озброювати педагогічних працівників професійно-технічної сфери (з огляду на багаточисельність цього контингенту) необхідними інноваційними компетенціями. Сталось так, що певною мірою виконання цієї місії взяли на себе студенти-практиканти. Це означає, що сьогодні в освіті формуються нові культурологічні підходи. У межах їх реалізації відбувається становлення системи нових взаємовідносин суб'єктів педагогічного процесу. Якщо раніше студент під час практики виступав як об'єкт педагогічного впливу, то тепер він проявляє себе як активна частина педагогічної системи. Склалась ситуація, за якої старше покоління вчиться у

молодого. У цьому вбачається практична реалізація суб'єкт-суб'єктної парадигми, яка ґрунтується у даному випадку на взаємообміні між досвідом практичної діяльності наставників та методичними напрацюваннями інноваційного характеру студентів. Опитування останніх показало, що більшість фахівців, зайнятих підготовкою робітничих кадрів, з цікавістю поставились до їх інноваційних напрацювань, а вони змогли провести кваліфіковане консультування з питань інноватизації педагогічної діяльності.

Подальша робота буде спрямована на наукове узагальнення визначених тенденцій та розробку практичних рекомендацій щодо організації ефективної взаємодії наставників та студентів-практикантів, що реалізують під час практики інноваційні технології.